

LA TEORIA POPPERIANA DELS 3 MONS

Les antropologies filosòfiques més habituals acostumen a defensar una posició dualista (soma/psique) o a buscar una explicació materialista-monista sobre l'home. El filòsof austríac Karl Popper (1902-1994) va intentar superar aquestes teories proposant, per la seva banda, un esquema en tres parts, que –segons ell– interactuen per tal de conformar l'ésser humà.

Segons Popper hi ha tres móns que cal considerar en la seva interrelació:

- ?? MÓN 1: Compost pels cossos físics, observables i mesurables (l'únic món realment existent per als materialistes).
- ?? MÓN 2 : El món dels estats mentals, entre els quals s'inclouen els estats de consciència, les disposicions i les experiències psicològiques i els estats inconscients.
- ?? MÓN 3 : El conjunt de productes que hom podria considerar "culturals" elaborats per la ment humana. Pertanyen a aquest "Món 3": les històries, els mites explicatius, les teories científiques, les institucions socials, les obres d'art...

En certa manera, aquesta teoria vindria a ser una alternativa tant al dualisme com al monisme en la mesura que proposa superar la distinció platònica entre un món de les "idees" i un món de les "coses", com si es tractés de realitats diferents i que, d'altra banda nega que tot es pugui explicar com si es tractés d'una única i sola realitat.

L'aportació fonamental de Popper a l'antropologia filosòfica consistí a considerar que no tot el que és "real" ha de ser necessàriament material. Les idees i les coses interactuen mútuament per tal de constituir la realitat humana, en un context general de cultura (món 3) i en una individuació mental (món 2). L'esquema popperià té l'avantatge que no fa necessari acceptar un punt de vista col·lectiu (com succeiria si afirméssim que la cultura determina l'home) sinó que permet modular la influència del món 3 a través de la seva concreta forma de comprensió psicològica (món 2).

Text elaborat per Júlia TORRES CANELA i Ramon ALCOBERRO